

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1277/2015
Рж 290/2015
18.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Г.Г. из П., чији је пуномоћник М.Ђ.М., адвокат из К., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, ППУ Пријеполје, Полицијска станица Прибој, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужене изјављеним против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2990/14 од 17.07.2014. године и Гж1 121/15 од 19.02.2015. године и о жалбама тужене изјављеним против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 153/15 од 20.05.2015. године и Р1 164/15 од 20.05.2015. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба тужене изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 164/15 од 20.05.2015. године.

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Крагујевцу Р1 153/15 од 20.05.2015. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 121/15 од 19.02.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужене изјављене против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2990/14 од 17.07.2014. године и Гж1 121/15 од 19.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2990/14 од 17.07.2014. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Прибоју П1 418/10 од 23.05.2014. године, у делу става

првог изреке, којим је обавезана тужена да плати тужиоцу, на име неисплаћеног дела накнаде зараде по основу прековременог рада за период почев од маја 2008. закључно са 15.06.2010. године, по основу ноћног рада почев од јануара 2008. закључно са мајом месецом 2010. године, и по основу рада у дане државних и верских празника, све у појединачним месечним износима и са припадајућом каматом, ближе одређеним овим ставом изреке, са законском каматом од доспећа до исплате. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, којим је обавезана тужена да плати тужиоцу, на име неисплаћеног дела накнаде зараде по основу прековременог рада за јуни, јули и октобар 2007. године и по основу ноћног рада за јуни, јули и октобар 2007. године и за јуни 2010. године, појединачне месечне износе са припадајућом каматом, као и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке и у том делу је предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе.

Решењем Р1 164/15 од 20.05.2015. године, Апелациони суд у Крагујевцу није предложио Врховном касационом суду да одлучује о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној.

Тужена је против наведеног решења другостепеног суда изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

У поновљеном поступку о делу тужбеног захтева за који је укинута првостепена пресуда, Основни суд у Прибоју је пресудом П1 136/14 од 11.12.2014. године обавезао тужену да тужиоцу, на име неисплаћеног дела накнаде зараде по основу прековременог рада – за јуни, јули и октобар 2007. године, плати укупно 6.940,80 динара, а по основу ноћног рада за јуни, јули и октобар 2007. године и за јуни 2010. године да му плати укупно 2.018,28 динара, а све у појединачним месечним износима и са припадајућом каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка од 121.862,00 динара са каматом од 11.12.2014. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 121/15 од 19.02.2015. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, а ставом другим изреке укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен на поновно одлучивање.

И против ове правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а предложила је и да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе.

Решењем Р1 153/15 од 20.05.2015. године, Апелациони суд у Крагујевцу није предложио Врховном касационом суду да одлучује о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној.

Против наведеног решења другостепеног суда тужена је изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Поступак у овој правној ствари покренут је тужбом ради исплате накнаде дела зараде, поднетом 15.06.2010. године, дакле пре 01.02.2012. године, у коме је првостепена пресуда донета 23.05.2014. године, а Апелациони суд у Крагујевцу је о жалби против ове одлуке одлучио пресудом Гж1 2990/14 од 17.07.2014. године, па се на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11), о ревизији против наведене другостепене пресуде, али и о жалби против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 164/15 од 20.05.2015. године, има одлучити применом одредаба Закона о парничном поступку, објављеног у „Сл. гласнику РС“ бр.125/04 и 111/09.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, у складу са одредбама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), Врховни касациони суд је имао у виду да овај Закон не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбу тужене чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385.ЗПП).

Против одлука другостепеног суда, односно против правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП). Како је у конкретном случају тужена против решења другостепеног суда изјавила жалбу, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2990/14 од 17.07.2014. године, делимично је укинута првостепена пресуда и у том делу предмет враћен на поновни поступак, па с обзиром да је наведена одлука донета после 31.05.2014. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), то се применом члана 506. став 2. овог Закона, о дозвољености или основаности изјављених правних лекова на пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 121/15 од 19.02.2015. године и на решење тог суда Р1 153/15 од 20.05.2015. године, имају применити одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Одлучујући о жалби тужене против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 153/15 од 20.05.2015. године, на основу члана 404. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је испитао побијано решење другостепеног суда, применом члана 386. у вези члана 402. ЗПП, па је нашао да је жалба основана.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је

потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Имајући у виду да је применом члана 404. став 2. ЗПП, једино Врховни касациони суд надлежан да цени испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, а да је побијаним решењем Апелациони суд у Крагујевцу донео одлуку о изузетној дозвољености ревизије, иако за то није стварно надлежан, то је применом члана 401. тачка 3. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Ценећи испуњеност услова из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је имао у виду да је предмет тражене правне заштите - исплата накнаде зараде тужиоцу за прековремени рад, рад ноћу и у дане државних и верских празника, а да су судови о овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде одлучили правилном применом материјалног права, те у складу са првним схватањем Врховног касационог суда, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу трећем изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија тужене, Врховни касациони суд је применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), одлучио о ревизији тужене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2990/14 од 17.07.2014. године, а против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 121/15 од 19.02.2015. године, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да су обе ревизије недозвољене.

Наиме, одредбом члана 394. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), у вези члана 23. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.5.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, као и одредбом члана 403. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11 и 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Ревизијом изјављеном против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2990/14 од 17.07.2014. године, побија се део тужбеног захтева који је усвојен овом правноснажном пресудом, а који износи 98.153,87 динара, док побијани део пресуде Гж1 2990/14 од 17.07.2014. године, износи 8.958,08 динара, што у оба случаја представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да су ревизије тужене недозвољене, применом одредбе члана 23. став3., односно 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 404. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), и члана 413. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је одлучио као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**